

Arrest

nr. 80 844 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE POURCQ en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Madhry (Pakistan). U zou een soenniet zijn. Uw Ahmadi verwanten zouden regelmatig op bezoek zijn gekomen. Uw vennoot A.(...) zou zich bekeerd hebben tot het Ahmadi geloof. Een politieofficier zou u bedreigd hebben en waarschuwde u dat u uw verwanten niet meer mocht ontmoeten. Ook mensen van

A.(...) zijn dorp en de imam zouden gezegd hebben dat u afstand van A.(...) moest nemen. Op 27 februari 2007 zou u samen met uw vennoot A.(...) naar Phalia (tehsil van Madhry) zijn gegaan. Jullie zouden aangevallen zijn door een politieofficier. Enkele dagen nadien zou A.(...) door een politieofficier vermoord zijn. U ging op 6 maart 2007 naar Balochistan. U zou daar een winkel uitgebaat hebben. Uw winkel zou in brand gestoken zijn. U keerde terug naar uw dorp Madhry op 20 maart 2010. Op 24 maart 2010 zou er een First Information Report ("FIR") tegen u zijn uitgevaardigd door de Afghaanse imam van uw dorp. Hij zou u beschuldigt hebben dat u samen met uw Ahmadi verwanten zou preken. Op 25 maart 2010 zou u vertrokken zijn naar Gujranwala. Op 16 juli 2010 zou u Pakistan verlaten hebben. Via Karachi en Iran zou u over land naar Turkije zijn gereisd. Van Turkije zou u met het vliegtuig naar België zijn gereisd. U diende in België op 13 september 2010 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw oude identiteitskaart (duplicaat), uw huwelijksakte (kopie), een document van verkoop van grond (kopie), First Information Report (kopie) en vertaling (origineel), oproepingsbrief dd.02/07/2010 (origineel), arrestatiebevel dd.15/07/2010 (origineel), arrestatiebevel dd.16/09/2010 (origineel-vertaling), arrestatiebevel dd.15/10/2010 (vertaling), een vonnis dd.18/09/2011 (origineel), internetartikel over Balochistan, een internetartikel over Ahmadi en een envelop dd.15/10/2011.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat u op 20 maart 2010 terugkeerde naar uw dorp Madhry vanuit Balochistan, ondanks de bedreigingen en de moord op uw vriend in 2007 (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou zich niet veilig gevoeld hebben in Balochistan (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dit is echter geen afdoende reden, u had zich in een andere stad of provincie van Pakistan kunnen vestigen. Er dient dan ook te worden gesteld dat uw terugkeer naar uw dorp de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade reeds ernstig ondermijnt.

U beweerde aangeklaagd te worden onder artikel 298 c (hoewel u zelf niet wist waar dit voor zou staan, zie gehoorverslag CGVS p.11). Het is bevreemdend dat u als Soenniet aangeklaagd zou worden onder een wetsartikel dat specifiek en exclusief gericht is tegen de Ahmadies. Ter ondersteuning van deze bewering legde u een "FIR" dd.24/03/2010 voor (zie document 4, groene map). Dit is echter een fotokopie zonder zegels of stempels. Dit is opmerkelijk aangezien u een gecertificeerde vertaling van de "FIR" en een gecertificeerde kopie van een vonnis voorlegde. Een gewone fotokopie is makkelijk te manipuleren. Dit ondermijnt het geloof in de authenticiteit van dit juridische document. Nochtans hebt u een advocaat (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat een advocaat of ieder die belang heeft bij uw zaak een gecertificeerde kopie kan bekomen (zie document 1, blauwe map). U legde een oproepingsbrief dd. 2/07/2010 en drie arrestatiebevelen voor dd. 15/07/2010, dd.16/09/2010 en dd. 15/10/2010 uitgevaardigd door een rechtbank verschillende maanden na het opstellen van het "FIR". Het is merkwaardig dat u van de oproepingsbrief en arrestatiebevelen dd.15/07/2010 en dd. 15/10/2010 originele stukken neerlegde (zie document 5, 6 en 8, groene map) en dat het arrestatiebevel dd. 16/09/210 enkel een Engelse vertaling is (zie document 7, groene map). Ook is het bevreemdend dat het arrestatiebevel van 15/07/2010 en dit van 15/10/2010 uiterlijk volledig verschillen, hoewel ze beiden door dezelfde rechtbank werden uitgevaardigd en dit enkele maanden na elkaar. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u niet wist wanneer bovenstaande arrestatiebevelen werden uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS p.13). Logischerwijze zouden er ook verschillende proceduristukken zoals een politieonderzoek, getuigenverklaringen, een toewijzing aan een rechter of rechtbank, rechtbankzittingen en dergelijke moeten zijn, maar deze wist u niet voor te leggen. Opvallend is dat u wel een vonnis dd.18/09/2011 voorlegde (zie document 9, groene map). U kon niet aangeven wanneer de politie uw zaak zou hebben doorgegeven aan de rechtbank of wanneer de eerste zitting was (zie gehoorverslag CGVS p.11 en p.12). U kon enkel aangeven dat de imam getuigde (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uit het vonnis blijkt echter dat er nog drie andere personen getuigden (zie document 9, groene map). Ook is het bevreemdend dat er in het vonnis nergens sprake is van het sterkste argument dat uw advocaat tot zijn beschikking heeft voor uw verdediging: het feit dat u geen Ahmadi bent, iets dat via getuigenissen gemakkelijk aangetoond kan worden. Wat het vonnis betreft, dient opgemerkt te worden

dat u zelf stelde dat er staat dat u gevlucht bent uit Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uit het vonnis blijkt dat de lokale magistraat een 'challan' ('charge sheet'/voorblad van een dossier) opstelde en een onderzoek uitvoerde. U legde noch de 'challan', noch het onderzoek van de lokale magistraat voor. Het vonnis vermeldde enkel de straf die Noor Ahmed kreeg. Overigens wordt deze veroordeling van een Ahmadi nergens in de bronnen vermeld. Noch thepersecution.org (waar men alle problemen die Ahmadies kennen, bijhoudt), noch beta.Ahmadiyya.net (van deze website legde u zelf een artikel voor i.v.m. de moord op Ahsraf) spreken over de veroordeling van Noor Ahmed in september 2011. U legde ook geen arrestatiebevel voor dat dateert van na het vonnis (dd.18/09/2011). Er dient ook nog opgemerkt te worden dat u de juridische documenten, zoals uw "FIR" in Pakistan niet hebt gezien, wat wijst op een geringe interesse (zie gehoorverslag CGVS p.16). Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Voorts stelde u dat uw broer op 25 maart 2010 werd gearresteerd omdat de politie u niet kon arresteren (zie gehoorverslag CGVS p.17). U stelde dat de politie hem na een tijd op borg heeft vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS p.17). U legde hiervan geen enkel document voor. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan de arrestatie van uw broer.

Verder legde u een internetartikel voor over de problemen van personen die afkomstig zijn van Punjab en woonachtig te Balochistan (zie document 10, groene map). Dit artikel is gedateerd op 15 augustus 2010 (zie document 10, groene map). U verbleef op dat moment niet meer in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.3). Bovendien handelt dit artikel niet over uw persoonlijke problemen. Van de brandstichting op uw winkel in Quetta legde u geen enkel document voor. U legde ook geen documenten voor dat u een winkel had in Balochistan zoals bijvoorbeeld een huurovereenkomst en dergelijke. U maakte niet aannemelijk dat u problemen kende in Balochistan.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U zou over land van Karachi via Iran naar Turkije zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.6). U kende geen steden of dorpen waar u doorreisde in Iran met uitzondering van Teheran (zie gehoorverslag CGVS p.6). Verder kende u geen gegevens, behalve dat het een roodkleurig paspoort was, over uw valse paspoort waarmee u van Turkije naar België reisde (zie gehoorverslag CGVS p.6 en p.7). Dat u geen Engels kende, is geen afdoende reden (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het niet geloofwaardig dat u deze reisweg aflegde zonder op de hoogte te zijn van deze gegevens betreffende uw vals paspoort.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Wat uw oude identiteitskaart betreft, dient opgemerkt te worden dat dit een duplicaat is (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uw nieuwe gecomputeriseerde identiteitskaart zou u hebben weggegooid onder druk van de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS p.7). Het internetartikel gaat over de algemene situatie van Ahmadies in Pakistan en over de moord op uw vriend (zie document 11, groene map). Uw naam staat hierin niet vermeldt. U toonde niet aan dat hij een vennoot was van u. Bovendien stelde u duidelijk dat uzelf geen Ahmadi bent (zie gehoorverslag CGVS p.2 en p.15). Uw enveloppe kan zondermeer aanvaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève van 31 juli 1951, alsook van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij

aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.2. Verzoeker stelt slechts 5 jaar school gelopen te hebben, spreekt ondertussen een mondje Engels, doch kan het Engels niet lezen. Dit laatste wordt hem blijkbaar kwalijk genomen als hij volgens het Commissariaat-generaal niet voldoende gegevens kan bezorgen over vragen inzake zijn reisweg. Het feit dat hij geen Engels kan is juist de meest afdoende reden waarom een asielzoeker namen niet of niet juist kan weergeven. Verzoeker meent aangaande zijn reisweg wel degelijk voldoende en accurate informatie gegeven te hebben: vanuit Pakistan over land van Karachi via Iran naar Turkije, met vermelding van namen van grote steden zoals Karachi, Teheran, Istanbul, alsook de naam van de luchtvaartmaatschappij Turkish Airlines. In dit verband merkt verzoeker nog op dat de door hem betaalde passeur samen met hem de vlucht naar België maakte en telkens aan de controleposten kreeg hij slechts zeer tijdelijk het paspoort in handen, teneinde het ter controle te kunnen aanbieden. Direct na de controle verdween het terug in de zakken van de passeur, die het op het einde ook terug heeft meegenomen. Van die persoon diende verzoeker trouwens ook zijn originele identiteitskaart weg te werpen. Hij is pas nadien, eenmaal in België, in het bezit gekomen van een duplicaat.

De Raad meent dat de reisweg *in casu* een overtollig motief is. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker *in casu* redelijk gedetailleerd zijn en aannemelijk.

2.1.3. Verzoeker stelt dat er van de aanval in de Bazaar in Phalia op 27 februari 2011 vooralsnog geen bewijs is, wel staat vast dat zijn vriend M.A.(...) op 1 maart 2007 neergeschoten werd door een politieofficier (zie artikel '*Persecution of Ahmadi muslim community in Pakistan*', zie website 'beta.ahmadia.net'). Het artikel vermeldt: '*Mister M.A.(...), an Ahmadi, was shot dead by an assailant, while having breakfast at about 8 hours at a restaurant. He died on the spot. Later, the murderer Assistant Police Inspector Riaz Gondal, surrendered before Kadirabad Police*'. De schietpartij gebeurde in het dorp Seerah van de heer A.(...). Van de heer A.(...) wordt in het gehoorverslag vermeld dat hij een 'vennoot' was die meedeed aan landbouw. De term 'vennoot' is niet echt accuraat, het ging om een persoon van een naburig dorp die zelf geen eigen landbouwproducten had en dus kwam werken, uiteraard tegen vergoeding (in natura en/of in geld) op de gronden van verzoeker en zijn familie. Verzoeker werd na dat gebeuren nog gewaarschuwd door de weduwe van de heer A.(...) omdat er door diezelfde politie-inspecteur ook bedreigingen waren geuit, ook aan verzoeker zijn adres die blijkbaar verweten werd om te gaan met Ahmadaya. Verzoeker haalt aan dat er op 7 november 2005 nog een aanval gebeurde op de Ahmadaya moskee in Mandi Bahauddin, zijnde het district waarvan verzoeker

ook afkomstig is. Hierbij werden 8 leden van de Ahmadya groep gedood. Zie het artikel '2005 Attack on Ahmadi mosk in Mandi Bahauddin'. Men zou hem kunnen verwijten ook dit feit niet verteld te hebben aan het Commissariaat-generaal, doch zijn er waarschijnlijk nog wel andere feiten die onbesproken gebleven zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting een bijkomend document neerlegt, meer bepaald de uitnodiging van M.A.(...) om deel te nemen aan het huwelijksfeest van verzoeker op 16 november 2006. Dit document komt authentiek over en maakt het verband met de als bekeerde Ahmadi vermoorde M.A.(...) aannemelijk.

2.1.4. Verzoeker stelt rond 6 maart 2007 naar zijn neef in Balochistan getrokken te zijn alwaar hij gebleven is tot en met 19 maart 2010, meer bepaald in de stad Quetta. Blijkbaar was er een groeiende tendens van de autochtone Baluchi's om mensen uit Punjab weg te pesten, hier en daar brand te stichten in onder meer winkels van Punjabi's en zelfs over te gaan tot het doden van Punjabi sprekende personen, zoals ook blijkt uit het artikel van Nation '16 Punjabi's killed in Balochistan attacks'. Zo werd uiteindelijk ook zijn winkel in brand gestoken, waarna hij direct vertrok naar zijn geboortedorp. Daar hoopte hij wat rust te vinden, dit na gedurende 3 jaar intern vluchtalternatief in een andere regio. Verzoeker verwijst aangaande de toestand in Balochistan naar het rapport 'C.O.I., Pakistan 29/09/2011'.

De bestreden beslissing stelt: *"In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat u op 20 maart 2010 terugkeerde naar uw dorp Madhry vanuit Balochistan, ondanks de bedreigingen en de moord op uw vriend in 2007 (zie gehoorverslag CGVS p.3). U zou zich niet veilig gevoeld hebben in Balochistan (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dit is echter geen afdoende reden, u had zich in een andere stad of provincie van Pakistan kunnen vestigen. Er dient dan ook te worden gesteld dat uw terugkeer naar uw dorp de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade reeds ernstig ondermijnt."*

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde in antwoord op de vraag waarom hij naar zijn dorp terugkeerde dat hij bedreigd werd in Baluchistan. Hij had telefonisch contact met zijn vader en die zei dat hij mocht terugkomen. Mensen zouden het al lang vergeten zijn. Hij ging terug en zijn verwanten waren blij (gehoor, p. 15). De Raad meent dat het aannemelijk is dat verzoeker onder dergelijke omstandigheden zou terugkeren naar zijn dorp en verwanten eerder dan naar een plaats te vertrekken waar hij geen gronden of verwanten had, onder meer rekening houdend met de moeilijke situatie van ontheemden zoals gesteld in het rapport in bijlage van de verweernota met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Pakistan.

Terecht stelt de bestreden beslissing dat het neergelegde artikel betreffende Baluchistan verzoeker niet vermeldt. Dit artikel wijst er echter ook op dat Punjabi zoals verzoeker geïmigreerd worden in Baluchistan. De documentatie in bijlage van de verweernota met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Pakistan wijst erop dat 100.000 ontheemden Baluchistan in 2010 verlaten hebben onder de druk van de nationalistes (zie 3.3. Baluchistan, p. 21). Het relaas van verzoeker is verzoekenbaar met de door hem geschetste situatie in Baluchistan en Quetta waar nationalistes actief zijn en een aantal gevallen van vervolging van Punjabi bekend zijn.

2.1.5. Verzoeker stelt aangaande de feiten na terugkeer in Madhry dat hij geen Ahmadya was noch een christelijke gelovige maar toch werd beschuldigd omdat hij in contact kwam en bleef met onder meer verwanten die wel Ahmadi waren. Op dat moment was hij nog niet bekend met het artikel 298c van de PPC. Verzoeker zet vervolgens uitgebreid de problemen van de Ahmadi moslims uiteen en de wetbepalingen in dit verband. Het is volgens hem niet voor niets dat verschillende internationale rapporten waarschuwen voor discriminatie, geweld en misbruik tegen deze groep in de loop der jaren (zie 'Brief Amnesty International, afdeling Nederland 27/02/2001' en 'Rapport Situatie van de Ahmadi's in Pakistan van het Ministerie van Buitenlandse zaken 28/02/2011').

Verzoeker citeert artikel 298c PPC en meent dat de tekst van dit artikel ruim genoeg is om ook personen die niet rechtstreeks het geloof aankleven en belijden, mee in de beschuldiging te betrekken, zoals het geval was voor verzoeker. Aldus werd hij het voorwerp van onder meer een klacht vanwege de imam, die leidde tot zijn vervolging. Verzoeker legt een aantal documenten voor onder meer een FIR met de klacht van de imam van het dorp van verzoeker en een vonnis, waarbij verzoeker en een verwante van verzoeker schuldig geacht worden op grond van artikel 298c PPC.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de omgang met Ahmadi ook al is men zelf geen Ahmadi, zoals gesteld door verzoeker, een reden voor vervolging kan zijn. Zo werd er bijvoorbeeld

in september 2011 een pamflet ruim verspreid in Bahawalpur dat de tekst bevat van een decreet ondertekend door zeven imams dat wie enige relatie onderhoudt met Ahmadi zichzelf buiten de islam plaatst (www.ThePersecution.org, Monthly Newsreport – September, 2011, p. 10, stuk 14 Landeninformatie).

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn band met de als bekeerde Ahmadi in 2007 vermoorde M.A.(...) aannemelijk gemaakt heeft. Verzoeker vluchtte vervolgens naar Baluchistan waar hij ook ernstige problemen kreeg. Na zijn terugkeer zou verzoeker veroordeeld zijn als Ahmadi op grond van artikel 298c PPC. Verzoeker heeft hiervan een aantal bewijzen zoals oproepingen voor de rechtbank en een vonnis neergelegd. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker nog andere documenten zou kunnen voorleggen. De commissaris-generaal betwijfelt de authenticiteit van de neergelegde stukken, maar hij maakt niet aannemelijk dat het niet over authentieke documenten zou gaan. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet: « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent dat verzoeker een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn aanvraag te staven en dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in
vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS